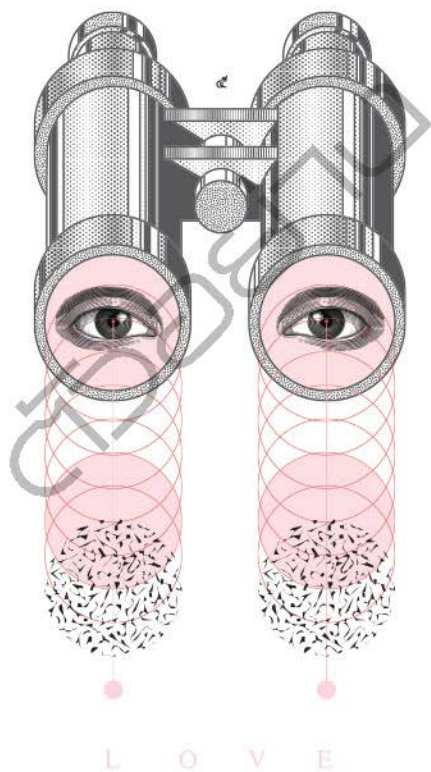

พจณภัยในความรัก

ผจญภัยในความรัก
ประภาส ชลศรานนท์ เขียน
rabbithood studio ออกแบบปก
กัญฉวี วงศ์วิวัฒนากุล บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2562

ราคา 175 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2562: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ประภาส ชลศรานนท์.
ผจญภัยในความรัก. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2562.
232 หน้า.
1. รวมเรื่อง. 2. ความรัก. ชื่อเรื่อง.
152.4
ISBN 978-616-04-4623-0

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงลลิตย์วัฒนา • กรรมการผู้จัดการ สมชัย ธารรุ่งโรจน์ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒน์จินดา • บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร์ บุนนาค • บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัจจา •
พิสิฐย์อักษร นลิน พรประทาน พรพรรณ มาคะผล • ศิลปกรรม ประทีก เจือสุวรรณ • กราฟิก มะลิ เดเรียนทุย
กฤษณะ ถ้วยทองคำ ณัฐพงษ์ ลุดโต • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต
พรวิทย์ ของบุตร

เพลตที่ พีพีเพลท แอนด์ พริ้นท์ โทร. 0-2274-7988 พิมพ์ที่ อักษรสัมพันธ์ โทร. 0-2428-7500 ต่อ 213

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษช่วยถนอมสายตา

และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น

โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

สารบัญ

ออกแบบความรัก	๑๒
ศักดิ์ศรีที่คอเสื้อ	๑๖
ผู้หญิงกับผู้ชาย ๑	๑๘
ผู้หญิงกับผู้ชาย ๒	๒๓
ตกหลุมรัก	๒๙
คู่ของคน	๓๒
คำถามของรุ่นกระทง	๓๔
ผู้หญิงกับผู้ชาย ๓	๔๐
ผู้หญิงกับผู้ชาย ๔	๔๘
ผู้หญิงสวย	๕๕
วันแห่งความรัก	๕๘
ผู้หญิงเก่ง	๖๕
คนเงียบ ๆ/แรงขี้บ	๗๑
ไม่ยอมการจัดงานแต่งงาน	๗๔
เพื่อนกับแฟน	๗๗
พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน	๘๒
คนละเรื่องกัน	๘๔

วงกลมแห่งมิตร	๙๑
ยอม	๙๙
งานแต่งงาน ๑	๑๐๓
งานแต่งงาน ๒	๑๑๒
คนใจร้อน	๑๒๔
วงกระเพื่อมของน้ำ	๑๓๓
แต่คุณครูด้วยดวงใจ	๑๔๑
ตัวกินฝัน ๑	๑๕๑
ตัวกินฝัน ๒	๑๕๙
ชอยวิสาสะ	๑๖๘
ลูกไฟมหัศจรรย์	๑๗๘
ความรักไม่มีในโลก	๑๘๖
ผู้หญิงเลี้ยงช้าย ผู้ชายเลี้ยงขวา	๑๙๔
ผจญภัยในความรัก	๒๐๓
ผู้หญิงกับผู้ชาย (อีกแล้ว)	๒๑๑
มาหาพระจันทร์	๒๑๙

ออกแบบความรัก

ออกแบบความรัก

LOVE

ผู้ชมขอบคุณมากที่มีหน้า ๑๔ ในมติชนฉบับ
วันอาทิตย์ เหมือนได้เจอกับคนคนหนึ่งซึ่งเราไม่รู้จัก
แล้วเค้าก็ยิ้มให้เรา และเราก็รู้สึกว่าคุณนี่ตั้งใจดี
แน่ๆเลย อยากเจอคนแบบนี้ทุกวันเลย

ผู้ชมชอบพี่ผ่านงานของพี่ ศรีธราควางาม
ในบทเพลงของพี่ และมีหนังสือ “เพลงเขียนคน ดนตรี
เขียนโลก” เป็นคัมภีร์ประจำใจเล่มหนึ่ง

ผู้ชมมีคำถามอยากถามพี่ค่ะ พี่ประกาศว่า
“ความรัก” ออกแบบได้ไหมคะ (พี่อย่าเอาความรู้หรือ
ศัพท์เทคนิคทางสถาปัตย์ยากๆมาอธิบายนะคะ เตียว
ผู้นั่งง)

น้องผู้ชม

**ในการออกแบบบ้านหลังหนึ่งนั้น เราจะออกแบบให้
วิไลศมาหราเพียงใด จะออกแบบให้พิสดารล้ำลึกเพียงใดก็ได้ครับ**

สถาปนิกในโลกนี้มีความสามารถหลายแบบหลายทาง
แตกต่างกันไป ผมเชื่อว่าจะให้เขาออกแบบให้เป็นอย่างไรนั้น
ไม่น่าจะใช้ปัญหา

ปัญหามันอยู่ที่ว่าออกแบบมาแล้วจะสร้างได้ตามแบบ
หรือไม่มากกว่า

*ความรักก็เหมือนกันนะครับ ออกแบบได้ แต่จะสร้างให้
เหมือนแบบได้หรือ*

อาจารย์ที่สถาบันฯสอนผมว่าแบบบ้านที่จะออกมา
นั้น โครงสร้างต้องมีความเป็นไปได้ งบประมาณในการก่อสร้างต้อง
เป็นไปได้ สถานที่ต้องเป็นไปได้ จึงจะสร้างได้

ดังนั้น ไม่ว่าใครจะออกแบบบ้านให้มีเสาดันเตี้ยเล็กเท่า
ขนมปังแ่งกุลิเกะ แล้วสูงขึ้นไปสักร้อยเมตร มีบ้านรูปสนูปี้
ใหญ่สักสี่ห้าไร่ ติดแอร์เย็นฉ่ำ ปูพรมถึงซั๊กโครก จะออกแบบอย่างไร
ก็ออกแบบได้ครับ แต่ใครล่ะจะสร้างได้ตามฝัน

ความรักนั้นออกแบบกันเพียงคร่าวๆก็น่าจะพอ

ความรักคือความเข้าใจ ผมเชื่ออย่างนั้น

**เลือกบ้างเล็กน้อยแล้วค่อยๆเรียนรู้กันไปน่าจะดีกว่า
ออกแบบกันจนสร้างไม่ได้ มีออกธมไปครับที่หลอกตัวเองว่า**

ความรักออกแบบได้ ความรักสร้างได้ พอขึ้นเสาวางคานก็พัง
เสียกลางคัน

ศบออย่า

ศีกดิ์ศรี
ที่คอเสื้อ

ศีกดิ์ศรี

LOVE

แฟนหนูบ้าศักดิ์ศรีมาก เขาไม่ยอมพูดกับ
พ่อแม่ของหนูเลย เขาบอกว่าไม่ได้เป็นคนผิด ทำไม
ต้องพูดก่อน

กระดุมทอง

เคยไหมครับที่ไ้พวกป้ายยี่ห้อที่ติดอยู่ที่หลังคอเสื้อ
มันก่อความระคายเคืองให้เรา ผมละไม่ชอบเลย คันเอามากๆ
บางที่เป็นผื่นแดงเลย

ไม่ว่าจะยี่ห้ออะไร ชื่อตั้งแต่ไหน ผมตัดมันออกหมดครับ
ไ้ป้ายคันๆ แบบนี้

ผมว่ามันคล้ายกับศักดิ์ศรีที่ไม่เข้าท่าของคนเรา มีแล้ว
มันไม่ได้ทำให้ใสเสื้อได้สบายขึ้นเลย

ผู้หญิง
กับผู้ชาย

CSA

LOVE

อย่าว่ากันนะคะที่เขียนมาถามปัญหาหัวใจ
อยากคุยแต่ไม่รู้จะคุยเรื่องอะไร

กับเพื่อนชายคนนี้ยอมรับว่าดีกว่าทุกคน
ที่ผ่านมา น้อยใจอยู่ว่าคบกันมาสี่ปีกว่าแล้ว ความ
สัมพันธ์ดูเหมือนจะอยู่ที่เก่า ครั้งสุดท้ายชวนเขามา
กินข้าวที่บ้านเพื่อจะได้เจอคุณพ่อที่มาจากต่างจังหวัด
เขาทำเหมือนไม่ได้ยิน ในความเห็นของพี่ คนเราคบ
กันสี่ห้าปีแล้วไปไม่ถึงไหน เราควรจะหยุดไหม

Burani

**เป็นเรื่องจริงนะครับที่ผมไม่ชอบคุยเรื่องปัญหาหัวใจ จะ
เรียกว่าไม่สันติการณ์เลยก็น่าจะได้**

อ่านจดหมายของคุณจบก็ไม่ว่าจะตอบอะไร ไ้ตรงที่เป็น
คำถามยังไม่ตอบ คนเราจะคบกันห้าปีสิบปี เวลาไม่น่าจะใช้
เรื่องที่สำคัญที่สุด ความเข้าใจกัน การยอมรับในจุดดีจุดด้อยของ
แต่ละฝ่ายต่างหากที่สำคัญกว่า

ส่วนไอ้เรื่องความสัมพันธ์ของคุณที่ไม่พัฒนาไปถึงไหน
ก็พูดยาก ผมจะไปรู้ได้อย่างไรว่าความสัมพันธ์ของคุณขณะนี้ เป็น
ขนาดไหน แตกต่างจากเมื่อก่อนขนาดไหน จะได้เปรียบเทียบ
กันได้ถูก

แต่ขออนุญาตแนะนำอย่างหนึ่งครับว่าถ้ารำคาญมากๆ
ก็ถามเอากับเขาตรงๆเถิด

ผมสนใจความน้อยใจของคุณมากกว่า

มีเรื่องสั้นสนุกๆมาให้อ่านกันเล่นๆเรื่องหนึ่ง ลองอ่าน
ดูสิครับ

สุธีกับอำภาเจอกันที่ลานโบว์ลิ่ง อำภาเพิ่งเข้ามาโยน
โบว์ลิ่งเป็นครั้งแรก เธอโยนลูกโบว์ลิ่งข้ามเลนไปเจ็ดเลน มาตก
แทบเท้าของสุธี

สุธีหันกลับไปมองที่มาของลูกโบว์ลิ่ง “รักแรกพบ” เขา
นึกในใจ แล้วก็ขว้างลูกโบว์ลิ่งลู่นั้นข้ามกลับไปอีกเจ็ดเลน มา
ตกทับเท้าอำภา เธอฝืนยิ้ม

แล้วทั้งสองก็คบหากัน

เย็นวันหนึ่งบนเก้าอี้บริเวณหน้าช่องโยนโบว์ลิ่ง สุธีกับ
อำภานั่งมองโคมไฟบนเพดานกันเงิบๆหลังจากที่โยนลูกโบว์ลิ่ง
ทับขาเด็กเสิร์ฟแถวนั้นหักไปสองสามคน

“สุธี คุณรู้ตัวหรือเปล่าว่าเราน่ะคบกันมาจะครบหนึ่งปี
แล้ว” อำภาถามขึ้นเบาๆ

สุธีเงิบไป เขาเอามือลูบไล้ลูกโบว์ลิ่งสีดำเล่นพลาจคิด
ว่าถ้าเขาจะเปลี่ยนลูกโบว์ลิ่งเป็นสีช็อกกิงพิงก์ก็คงไม่เลว สีสเปรย์
ที่ใช้พ่นสมัยนี้ติดทนทานดีเสียด้วย สุธีเอามือลูบไปลูบมา นิ้วชี้

ก็ดันเข้าไปติดอยู่ในรูแห่หนึ่ง

อำภารู้สึกอึดอัดในความเงียบ เริ่มคิดไปอีกทางว่าเธอไปกวนใจเขามากเกินไปหรือเปล่าที่พูดแบบนี้ เดี่ยวเขาจะว่าเธอพูดเพื่อผูกมัดเขา

“อะไรนะ นี่จะหนึ่งปีแล้วหรือ” สุธีพูดขึ้นมา ตอนนี้นักกลางติดเข้าไปอีกนิ้วหนึ่ง

อำภาคิดต่อ “หรือเราคิดไกลไปถึงขั้นแต่งการแต่งงานเลย เราไม่ควรที่จะไปหวังอะไรลมๆแล้งๆกับผู้ชายที่คบกันมาแค่หนึ่งปี”

“หนึ่งปี” สุธีคิด “นั่นหมายความว่าเราเล่นโบว์ลิงมาสองปีแล้วสิ เพราะตอนที่เจออำภา เราเล่นมาหนึ่งปีแล้ว ลูกโบว์ลิงลูกนี้ก็ซื้อมาตั้งสองปีแล้วด้วย แต่แปลกใจอยู่อย่าง ทำไมรูนี้ยังไม่หลวมพอดีนิ้วเสียที”

อำภาเองก็ยังคงจมอยู่ในความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ “เขาทำหน้าครุ่นคิดอย่างนี้ เขาคงจะไม่สนใจในความสัมพันธ์จริงๆด้วย”

สุธีพยายามดึงนิ้วออก เขาคิด “วันนี้ถ้าเราเอาลูกโบว์ลิงกลับบ้าน น่าจะวะปากชอยช้อยตะไ่ไปมาซัดรูนิ้วสักหน่อยคงดี แต่ร้านปากชอยขายของแพงชะมัด”

ความคิดคำนึงแต่เพียงฝ่ายเดียวยังคงทำงานต่อไป อำภาเริ่มรู้สึกโหวงๆอยู่ข้างใน เธอเริ่มโทษตัวเองว่าไม่ควรชวนเขาคุยเรื่องนี้ ภาพฝันที่เธอวาดถึงผู้ชายของเธอมันอาจจะมากเกินไป

เธอฝันอยากได้ยินคำว่าไม่เพื่อยอดทองกระบองยอดเพชรในงาน
แต่งงาน บางทีมันอาจจะมากเกินไปจริงๆ

“ฉันเข้าใจแล้วละ” เธอแอบปาดน้ำตา “ทั้งไม่เท่า ทั้ง
กระบอง มันไม่มีหรือทั้งสองอย่าง”

“อะไรนะ” สุริตึ่งนิ้วออกมาจนได้ “กระบองอะไรหรือ
อำภา” เขานึกวิธีที่ไม่ต้องใช้ตะไบมาถูรูนิ้วบนลูกโบว์ลิ่งได้แล้ว
กระตาดทรายเบอร์ลระเอียดหน่อยน่าจะดีกว่า แล้ดรีบ้านปากซอย
ขายแพงนั้ก เตี้ยวแวะซื้อที่ห้างก็ได้

“เปล่าหรือก ไม่มีอะไร” อำภาฝืนยิ้ม

คืนนั้นอำภากลับบ้านร้องไห้หน้าตาเปียกหมอน ตาบวมหนึ่ง
เป็นชਾਲาเป่าไส้หมู แล้วก็ยกหูโทรศัพท์คุยกับสมศรีเพื่อนสนิท
สี่ชั่วโมงเต็มในการโทรศัพท์หมดไปกับการวิเคราะห์ทุกคำพูดของ
การพูดคุยของเธอกับสุริวันนี่ แล้วอำภากับสมศรีก็คุยเรื่องนี้กัน
ไปอีกเป็นสัปดาห์ เรื่องอย่างนี้คุยกันเท่าไรก็ไม่รู้เบื่อ

**สุริเจอเพื่อนเก่าคนหนึ่งของอำภาตอนเดินเข้าลานโบว์ลิ่ง
เขถามสั้นๆตอนที่คุยเรื่องทั่วไป “อำภามีกระบองอะไรหรือ”**

อ่านกันสนุกๆอย่าคิดมากนะครับ ผู้ชายนะมักจะเซงชวย
กับเรื่องละเอียดอ่อนของความรักอย่างนี้เสมอ ใครเป็นสุริ ใคร
เป็นอำภา ใครเป็นสมศรีในชีวิตจริงไปหาเอาเองแล้วกัน

**ว่าแต่ผมเถิด ไม่ได้เขียนเรื่องสุริมาหลายปีติดๆ ชัก
คิดถึงเขาเสียแล้ว **

ผู้หญิง
กับผู้ชาย ๒

ผู้ชาย ๒

LOVE

แฟนผมเอาเรื่องที่พี่เขียนถึงผู้ชายมัก
เONGช่วยในเรื่องความรักมาให้อ่าน ผมเข้าใจว่าเธอ
จะบออะไรผม ความจริงผมอ่านก่อนที่เธอจะนำมา
ให้อ่านอีก พี่คิดว่าพวกเราเป็นอย่างนั้นจริงๆหรือ จะ
ว่าไปแล้วผมยังเห็นภาพไม่ชัดเจน

ธีรชัย

ไม่รู้ว่าเป็นธีรชัยเจ้าเก่าของเราหรือเปล่า

คุณธีรชัยถามผมว่าพวกเราเป็นอย่างนั้นกันจริงหรือ
จู่ๆคุณก็มาต่อเข้ากับผมว่าพวกเธอเป็นพวกเดียวกัน คุณจะบอกว่า
ผู้ชายนะเหมือนกันหมดว่าอย่างงั้นเถอะ

เอาจริงๆไหมล่ะ ผมจะบออะไรให้ เท่าที่ผมรู้จักสนิท
ชิดเชื้อกับคุณก็มาหลายคู่แล้ว ต่อให้หวานแหววกันขนาดไหน
ส่วนใหญ่ผู้ชายเป็นฝ่ายเONGช่วยจริงๆครับ เONGช่วยที่ผมว่านี่ไม่ใช่
เขาไม่รักแฟนของเขา นะครับ คนละเรื่องกัน

ที่ผมว่าเONGช่วยก็คือ อากาที่ไม่ค่อยจะละเอียดอ่อนกับ
ความรู้สึกของผู้หญิง

ต้องทำความเข้าใจกันให้ดีๆก่อนว่าผมกำลังพูดถึงความ
รู้สึกส่วนเล็กๆที่ผู้ชายมักทำให้yahยิของเขาเสียน้ำตากับบ่อยๆ
จริงอยู่เราอาจจะบอว่าผมรักคุณ ผมเป็นห่วงคุณ แต่นั่นก็น่าจะ

เพียงพอแล้ว และเราก็หลุดจากใจจริงที่สุด ผมไม่เถียงเลย เพราะผมก็โดนอยู่ข้างเดียวกับคุณตั้งแต่แรกแล้ว

ต้นรักก็เหมือนกับต้นไม้ น้ำนั้นสำคัญที่สุด ขาดน้ำต้นไม้ตาย แต่ใครจะเถียงว่า แล้วปุ๋ยแล้วไม่สำคัญหรือ แน่نونพวกเราอาจจะบอกว่าเราใส่ปุ๋ยทุกอาทิตย์ ทุกเดือน หรือทุกวันเกิดอยู่แล้วนี่ พรวันดินละ... หรือเมื่อเราพบว่าใบไม้เริ่มจะเหลืองแล้ว หรือเราคิดว่ามันคงไม่สำคัญมากนักหรอก ยังงัดน้ำอยู่นี้ เติ๋ยวก็คงดีชิ้นเอง

คอยดูแลต้นไม้ของเราให้ดีไม่ดีกว่าหรือ เรา รู้จักมันแล้วนี่ เรา รู้จักมันทุกกิ่งทุกก้านอย่างดีอยู่แล้ว เราจะไปเปลี่ยนความรักบ่อยๆกันทำไม ตัดแล้วปลูก ปลูกแล้วตัด เติ๋ยว दिनก็จัดหมด

ผมมีตอนต่อสุกัศราวที่แล้ว เขาเองช่วยในเรื่องความรัก มาฝากกันอีก ถ้าวาพของคุณยังไม่ชัด

หลังจากกลับมาโยนโบว์ลิ่งกันใหม่ สุธีกับอำภาก็ยังคงมองหน้ากันไม่สนทนากัน แม้ว่าลูกโบว์ลิ่งจะไม่ทับตีนอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งสองรู้ว่าเขาและเธอต้องปรับความเข้าใจกันให้กระจ่างกว่านี้

“สุธีคะ” อำภัพุดขึ้นตอนหนึ่งหลังจากที่ยกแก้วชามะนาวที่เด็กเสิร์ฟมาส่งให้วางบนโต๊ะ

“ขอมะนาวผ่านเพิ่มอีกชิ้นหนึ่งได้ไหมน้อง” สุธีพูดกับ

เด็กเสิร์ฟ

“ไม่ได้ครับ” เด็กเสิร์ฟพูดยิ้มๆ “เดี๋ยวพ่อครัวจะว่าเอา
ครับ”

“ทำไมละน้อง ก็แค่ซั้่นเดียวเอง”

“สุธิคะ...เอาของภาไปก็ได้คะ” อ้าปากบอกเขา

“ไม่เป็นไรหรอกภา...เดี๋ยวก่อนน้อง ทำอะไรขอเพิ่มอีกซั้่น
ไม่ได้หรอก...แค่มะนาวผ่านซั้่นเดียว” สุธิไม่ยอม

“พ่อครัวบอกว่าให้ไม่ได้อีกแล้วครับ” เด็กเสิร์ฟหน้าเสีย

“อ้าว ทำอะไรเล่า” สุธิลุกซั้่น

“พ่อครัวบอกว่าอาทิตย์ไหนที่พี่มาโยนโบว์ลิง มะนาว
หมดครัวทุกทีเลย ก็พี่ขอมะนาวผ่านๆเมื่อวานพี่ก็ขอเพิ่มอย่างนี้
เกือบสี่สิบลูก ผมไปก่อนนะครับ โต๊ะนั้นเรียกแล้ว” เด็กเสิร์ฟรีบ
เดินออกไป

“อะไรวะ” สุธิหัวเสีย

“สุธิ...” น้ำเสียงปนสะอื้นของอ้ามาดังซั้่น สุธิหันมามอง

“อ้ามา เกิดอะไรซั้่น”

“ธ...ไม่เคยสนใจความรู้สึกของภาเลย”

“เอาอีกแล้ว คุณพูดอย่างนี้อีกแล้ว” สุธินั่งลง

“หรือไม่จริงละ ภากำลังคุยกับคุณ คุณก็ไปเถียงอะไร
กับเด็กเสิร์ฟก็ไม่รู้”

“ภา” น้ำเสียงเขาอ่อนลง

“ภาเอาที่ไหนมาพูดว่าผมไม่สนใจคุณ ถ้าอย่างนั้น
เดี๋ยวผมสั่งมะนาวผ่านเผื่อให้คุณก็ได้”

“สุธิดะ...สุธิดะจ๋าวันวาเลนไทน์ที่ผ่านมาได้หรือเปล่า คุณ
ไม่ได้สนใจภาเลย”

“ทำไมเธอ...วันวาเลนไทน์ปีนี้มีอะไร ผมไม่สนใจคุณ
ตรงไหน ผมมีหลักฐานนะ บันทึกในเครื่องแฟกซ์ของผมก็บอกไว้
ชัดๆว่าผมแฟกซ์การ์ดวาเลนไทน์ไปให้คุณที่บ้านแล้ว ภา...ภา
จะไปไหน รอผมก่อน”

เขียนถึงบรรทัดนี้แล้วผมเองก็ไม่ต้องตั้งเหมือนกันครับว่า
ผมเคยทำตัวอย่างนายสุธีหรือเปล่า แต่ถ้าพวกเราเหล่าผู้ชาย
เฮงซวยทั้งหลายอ่านแล้วสักเห็นใจว่าใครส่อแววมีอาการอย่างนี้
ผมว่าเราปรับปรุงตัวกันเสียหน่อยก็ไม่น่าเหลือปากว่าแรงอะไร
ผู้หญิงของเราจะได้ไม่ต้องเสียน้ำตา

ส่งท้ายเรื่องของคนคู่นี้หน่อยดีไหมครับ

**ผ่านไปเกือบครึ่งปี สุธิดากับอำภายังคบกันอยู่ สองคนเล็ก
โยนโบว์ลิ่งแล้ว เห็นได้ชัดว่านิ้วเท้าของทั้งคู่เต็มไปด้วยแผลเป็น**

ตอนนี้สุธิดากำลังบ้าบอล บ้าเหมือนชายหนุ่มทุกคน
ในประเทศ เขาจริงจังกับบอลทุกคน รู้วันแข่งของทุกการแข่งขัน
เขาจดจำทำยิงประตูได้ทุกลูก นักบอลคนไหนชอบสีอะไรรู้หมด
ถึงอำภาก็ฟังเขาพูดไม่รู้เรื่อง แต่เธอก็ไม่รำคาญอะไร

“สุธิดะ เสาร์นี้ว่างไหม” อัมภาเอ่ยขึ้นตอนเดินออกจาก
โรงหนัง

“วันเสาร์หรือ ผมก็ต้องไปบ้านภายอยู่แล้วนี่” สุธิดาล้วง
ข้าวโพดคั่วที่เหลืออยู่ในถุงใส่ปาก

“เสาร์นี้จำได้หรือเปล่าว่าวันอะไร”

“วันอะไร” สุธิดายังง

“ครบรอบสามปีที่เราเจอกัน” ผู้หญิงนั้นละเอียดอ่อน
เหลือเกิน

“หรือ...” สุธิดาไม่รู้ว่าพูดอะไรดีกว่านี้

“เป็นวันเสาร์เราไปกินข้าวที่ร้านริมน้ำที่ไหนสักแห่ง
ดีไหม หากที่โรแมนติกหน่อย” อัมภาชวน

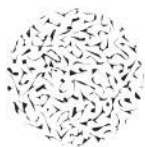
“เสาร์นี้แมนยู แข่งกับลิเวอร์พูลเสียด้วย” สุธิดาเขย่า
ถุงข้าวโพด

“ไปไหม...ร้านเทอร์นาโดเขาเพิ่งเปิด” อัมภาทำเป็น
ไม่ได้ยินบ้าง “เห็นสมศรีบอกว่าเขาแต่งร้านได้น่ารักจุ่มจิมมาก”

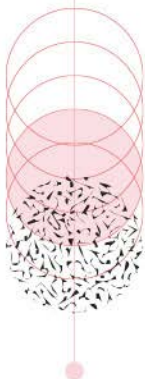
“แมตช์ที่แล้วก็แมนยู เตละ ผมก็ไม่ได้ดู” สุธิดาเสียงอ่อย

“ไปนะคะ...ภายจะได้จองโต๊ะ” อัมภาดึงถุงข้าวโพดจาก
มือสุธิดาถึงถังขยะไป

“เอาอย่างนี้ดีกว่า เสาร์นี้วันครบรอบสามปีที่เราเจอกัน
ผมไปที่บ้านคุณ แล้วผมก็กุมมือคุณตอนดูฟุตบอล...ดีไหม”

ในวัยเด็กทุกครั้งที่ผมวิ่งไล่จับผีเสื้อ มันจะยิ่งบินหนีจากเราไป
ยิ่งพยายามวิ่งไล่มากเท่าไร เราก็ยิ่งผิดหวังไปเรื่อยๆ
แต่เมื่อโตก็ตามที่เรานั่งลงเงียบๆ นั่งทั้งกิริยาและนั่งทั้งหัวใจ
ผีเสื้อแสนสวยจะโฉบบินมาอยู่รอบๆ ตัวเราเสมอ
ความสุขก็เป็นอย่างนั้น

ประกาส ชลศรานนท์
ศิลปินแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑

ISBN 978-616-04-4623-0

9

786160

446230

ราคา
๑๑๕ บาท

cover: rabbithood studio